

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Lucíí Šenkovou v právní věci

žalobce: **J** **A** **N** **N** narozený **[REDACTED]**
posledním známým pobytem ve věznici **[REDACTED]**
[REDACTED]
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Sadílkem
sídlem Václavské náměstí 802/56, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2 - Nové Město

o 1 250 000 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba o zaplacení částky 1 250 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 8. 4. 2020 do zaplacení a dále co do úroku z prodlení z částky 250 000 Kč za den 8. 4. 2020 se zamítá.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci zákonný úrok z prodlení z částky 250 000 Kč za období od 9. 4. 2020 do 12. 10. 2020, tj. ve výši 12 808 Kč a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu domáhal původně na žalované zaplacení částky 1 500 000 Kč za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena nezákonným rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 29. 3. 2018, č.j. [REDAKCE] kterým bylo rozhodnuto o vydání žalobce k tr. stíhání do USA. Toto rozhodnutí ministra spravedlnosti bylo na základě ústavní stížnosti podané žalobcem nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. III US 1924/18 zrušeno a Ústavní soud konstatoval, že jeho vydáním došlo k porušení základního práva žalobce na soudní ochranu zakotvenou v článku 36 odst. 1 a 2 listiny. Ústavní soud uvedl, že probíhá-li řízení o žádosti žaloby o udělení mezinárodní ochrany, vč. navazujícího soudního přezkumu, ministr nesmí povolit její vydání do cizího státu dle § 97 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb., ledaže by šlo již o opakovanou žádost. Žalobce požaduje v souvislosti s tímto nezákonným rozhodnutím, nárok na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu vzetím do vydávací vazby s okamžitým předáním do moci orgánů USA byl žalobce zbaven možnosti rozloučit se s jeho rodinou, zejména s jeho vážně nemocnou matkou a nezl. synem a především poradit se se svým obhájcem o dalších možnostech právní obrany a ochrany jeho zákonných a obranných práv nejen v soudním řízení v České republice, ale též v tr. řízení v USA, ke kterému byl nezákonně vydán. V této souvislosti je třeba zdůraznit skutečnost, že žalobce byl omezen na svobodě a splňoval podmínky nutné obhajoby, neboť ochrana realizace jeho práv byla předběžnou, resp. následně vydávací vazbou kvalitativně vyloučena. Bezmoc a nemožnost žalobce rozloučit se s jeho rodinou a blízkými měla silný dopad na jeho psychickou stránku. Žalobce tento předčasný přesun vnímal jako faktický únos vlastní osoby, rezignaci jeho blízkých a obhájců, což mělo zásadní negativní vliv na jeho psychický stav, který přetrvává dodnes. Následky zásahu do psychické sféry žalobce vykazují znaky těžké újmy na zdraví vyznačující se dlouhotrvajícím, dnes již chorobným stavem v důsledku [REDAKCE].
[REDAKCE] Důvod této poruchy je spatřován v nezákonném postupu ministra v důsledku čehož došlo k vzetí žalobce do vydávací vazby a okamžitému předání do moci orgánů USA a následně absolutní ztrátě důvěry v justiční systém ČR i USA. Žalobce byl svým obhájcem instruován o postupu v jeho řízení, tedy o probíhající kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu a následně možnosti podání stížnosti k Ústavnímu soudu s možností přiznání odkladného účinku rozhodnutí o azylu, jeho převzetí do vydávací vazby a následného okamžitého předání do moci orgánů USA bylo pro žalobce šokem a velmi stresujícím zážitkem, který se silně podepsal na jeho psychice. V důsledku nyní uvedeného není žalobce schopen komunikovat nejen s orgány činnými v tr. řízení v USA, ale ani se svými obhájci a trpí i typickými projevy [REDAKCE].
[REDAKCE] Tato [REDAKCE] žalobce vznikla jako reakce na traumatickou událost, tj. nečekané vydání žalobce do USA. Žalobci bylo v důsledku nezákonného trestního rozhodnutí ministra odepřeno jeho právo na obhajobu, konkrétně odbornou poradu se svým obhájcem. Důsledky tohoto jednání jsou extrémně závažné a neodčinitelné, kdy se jedná o změnu a ztrátu důvěry žalobce ve spravedlivost, v právní systém v ČR, její soudní a správní orgány, jako i ve svého obhájce, jenž silně ovlivňuje současný proces v USA, kdy žalobce ze strachu z dalšího nezákonného excesu není schopen s nikým komunikovat. Žalobce uplatnil svůj nárok předběžně u žalované podáním doručeným žalované dne 4. 10. 2019 a to elektronickou poštou, toto podání následně doplnil písemným podáním doručeným žalované dne 7. 10. 2019.
2. Žalovaná se ve věci vyjádřila tak, že žalobou uplatněný nárok neuznává. Žalovaná učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 8. 10. 2019 (žádostí ze dne 7. 10. 2019) uplatnil nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 1 500 000 Kč. Žalovaná v rámci předběžného projednání nároku konstatovala, že ohledně žadatele došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 OdpŠk. a přiznala žalobci přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 250 000 Kč. Žalovaná konstatovala, že v daném případě došlo

[REDACTED]

Usnesením bylo rovněž rozhodnuto o tom, že podle § 95 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb. je přípustné vydání žalobce rovněž k trestnímu stíhání do [REDACTED]. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2017 byla předběžná vazba žalobce přeměněna na vazbu vydávací. O přeměně předběžné vazby ve vazbu vydávací bylo rozhodnuto předsedou senátu Městského soudu z úřední povinnosti podle § 101 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb. o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních a to za situace, kdy ministr spravedlnosti ČR rozhodnutím ze dne 29. 3. 2018 vydání žalobce k tr. stíhání do Spojených států amerických povolil dle § 97 odst. 1 a § 102 odst. 2 zákona č. 104/2013 Sb. o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních.

7. Z dalších předložených důkazů (rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 12. 1. 2013, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2018, č.j. [REDACTED] a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2018, č.j. [REDACTED]) vzal soud za prokázané, že žalobce podal dne 6. 12. 2017 prostřednictvím svého právního zástupce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR a to na ochranu před vydáním k tr. stíhání do USA. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl to, že byl v ČR [REDACTED] že mu bylo nabídnuto, aby svědčil v tr. věci a uvedl, že jde [REDACTED] přičemž americká strana od něho chce, aby se přiznal k něčemu, co nespáchal. Dále uvedl, že mu v USA hrozí trest odnětí svobody v délce 54 let a obává se, že proces v USA nebude spravedlivý. Ministerstvo vnitra v rámci odůvodnění svého rozhodnutí poukázalo na to, že žalobce v ČR pobýval již ode dne [REDACTED] přičemž žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve až dne [REDACTED] tedy po 14 měsících pobytu na území ČR a to až poté, co příslušné soudy rozhodly o přípustnosti jeho vydání k tr. stíhání do USA. Je zřejmé, že žalovaný mohl buď sám nebo prostřednictvím svého právního zástupce podat žádost o mezinárodní ochranu již dříve. Žalobce tedy neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 zákona o azylu a svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo toto pozdržet, ačkoliv mohl požádat o mezinárodní ochranu v ČR zcela nesporně již dříve, když zde pobýval již od [REDACTED]. Žalobce nesdělil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ve vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12, nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14 zákona o azylu. Správní orgán tak neshledal naplnění podmínek ust. § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou. Na základě žaloby podané proti tomuto rozhodnutí Ministerstva vnitra přezkoumal Městský soud v Praze, který rozsudkem ze dne 16. 3. 2018 žalobu zamítl. Soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce netvrdil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve státě, jehož občanství má [REDACTED] vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu tam hrozí vážná újma podle § 14a) zákona o azylu. Soud dospěl k závěru, že bezprostřední a jedinou pohnutkou k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce vyhnout se hrozícímu vydání k tr. stíhání do ciziny. Soud poukázal na to, že ze znění zákona o azylu jednoznačně vyplývá, že tvrzené důvody o žádosti o mezinárodní ochranu musí směřovat k zemi státní příslušnosti žadatele. V případě žalobce se jednoznačně jedná o [REDACTED] jejímž je občanem a jediné vůči ní je tak opodstatněné posuzovat podanou žádost o mezinárodní ochranu. Pro úplnost soud uvedl, že USA jsou v souladu s vyhláškou č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ze dne 3. 12. 2015, zařazený na seznam bezpečných zemí původu, přičemž dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se bezpečnou zemí

původu rozumí stát, ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení, nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního, nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí, z důvodu uvedených v § 12 nebo 14h), který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách vč. norem, týkajících se účinných opravných prostředků, a který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv. Pokud žalobce v rámci své žaloby poukazyval na to, že mu nebyl udělen humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu, k tomu soud uvedl, že jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žalobce o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14, nebo doplňkové ochrany podle § 14b) zákony o azylu. Námitky žalobce týkající se neudělení humanitárního azylu tak soud posoudil jako nedůvodné. Soud dospěl k závěru, že v daném případě bylo shledáno naplnění podmínek pro postup dle ust. § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, tedy pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné. Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 5. 2018. Nejvyšší správní soud vymezil jako podstatu kasační stížnosti zodpovězení otázky, zda lze institut mezinárodní ochrany, konkrétně azyl z humanitárních důvodů, využít k ochraně žadatele před hrozbou pronásledování či vážné újmy v jiném, než domovském (tj. třetím) státě v případě, že žadateli hrozí vydání do třetího státu. Nejvyšší správní soud v rámci nařízení o kasační stížnosti uzavřel, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany se stěžovatel, který je občanem ██████████ nemohl domáhat ochrany proti vydání do Spojených států, neboť v řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze žádat o ochranu proti jiné než domovské zemi. Toto se týká i žádosti o azyl z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu. Námitky, které žalobce uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně pak v řízení před správními soudy, tj. politické pozadí případu a nepřiměřená výše trestu, který mu ve Spojených státech hrozí, byly posouzeny a vypořádány v řízení o přípustnosti vydání završené usnesením Ústavního soudu. I Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Ministerstvo vnitra postupovalo správně, když žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v rámci svého odůvodnění dále uvedl, že skutečnost, že udělení mezinárodní ochrany je nicméně možné pouze proti zemi původu, nikoliv proti třetímu státu, jež opakovaně potvrdil i Ústavní soud (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2015, sp. zn. II ÚS 1017/14 či ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. II ÚS 1260/17).

8. Z rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 3. 2018 vzal soud za prokázané, že tohoto dne rozhodl ministr spravedlnosti o povolení vydání žalobce k tr. stíhání do Spojených států amerických na základě zatykácího rozkazu Federálního soudu Spojených států amerických pro severní okres státu Kalifornie ze dne 20. 10. 2016. Toto rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti bylo na základě podané ústavní stížnosti ze dne 4. 6. 2018 zrušeno nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. III ÚS 1924/18 (viz citovaný nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019), kdy ústavní soud konstatoval, že rozhodnutím ministra spravedlnosti ze dne 29. 3. 2018 bylo porušeno základní právo stěžovatele na soudní ochranu zakotvené v čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. V odůvodnění tohoto nálezu mimo jiné uvedl, že ústavní soud se ve svém nálezu ze dne 25. 5. 2015, sp. zn. II ÚS 1017/14 vyslovil, že rozhodnutími o udělení mezinárodní ochrany vydávanými podle zákona o azylu je osobám poskytována ochrana před vydáním k tr. stíhání bez dalšího jen vůči státům, kterých se tato rozhodnutí týkají. Ústavní soud dále uvedl, že soudy rozhodují o vydání osoby do cizího státu v řízení dle zákona č. 104/2013 Sb., posuzují jeho přípustnost pouze ve vztahu ke státu, do kterého má být vydána. Naopak v řízení vedeném podle zákona o azylu je věc posuzována pouze ve vztahu ke státu původu, a to i v případě žádosti o humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Jde-li o státy odlišné, vydání osoby

nebude ani po udělení mezinárodní ochrany vyloučeno. Její přiznání totiž vytváří „automatickou“ překážku vydání pouze vůči konkrétnímu státu, ve vztahu ke kterému bylo řízení dle zákona o azylu vedeno, a pro situaci, v níž byla shledána nutnost poskytnutí ochrany. I kdyby tedy byl stěžovatel se svojí žádostí v azylovém řízení úspěšný, za situace, kdy by mu byla udělena ochrana ve vztahu k jiné zemi původu než USA, které o jeho vydání žádalo, toto udělení ochrany by jeho vydání do USA nevyklučovalo a naopak by bylo stále v možnostech ministra rozhodnout tak, jak rozhodl. Ústavní soud však dospěl k závěru, že otázka, jaká je vlastně země původu dané osoby, je teprve součástí dokazování a hodnocení v azylovém řízení. Teprve po skončení azylového řízení (vč. případného přezkumu ve správním soudnictví) bude jednoznačně stanoveno, vůči jakému státu případná překážka vydání udělení mezinárodní ochrany vznikla. Tak tomu však v době vydání napadeného rozhodnutí ministra ještě nebylo. Ústavní soud v odůvodnění svého rozhodnutí dále uvedl, že neshledává případnou námitku stěžovatele, že mu byla postupem ministra odňata možnost účinně hájit svá práva před Evropským soudem pro lidská práva, který hodlal požádat o vydání předběžného opatření. Ministr vskutku nemá ničím zakotvenou povinnost poskytnout nějaký konkrétní časový prostor k podání návrhu k Evropskému soudu pro lidská práva na vydání předběžného opatření a k rozhodnutí o něm. Naopak platí, že řízení před Evropským soudem pro lidská práva je zcela samostatným řízením mimo soustavu soudů, resp. orgánů ČR a proto jím nelze rozhodování ministra nějak ovlivňovat.

9. Z přípisu matky žalobce na č.l. 280 spisu vzal soud za prokázané, že matka žalobce v rámci tohoto přípisu uvedla, že v r. [redacted] byl žalobce jako vyměněný, přestal je (zřejmě rodinu) poznávat, nenechal se políbit, nedovolil se dotknout jeho ruky, tvrdil, že ho chtěli zavraždit. Po příjezdu do USA nechťel žalobce komunikovat s právníky a říkal: „Nikomu nevěřím.“ Dále matka uvedla, že toto jsou důsledky vydání J [redacted] N [redacted] z ČR do USA.
10. Z právního stanoviska zpracovaného kanceláří Orrickherrington end Sudsliffe LLP. ze dne 28. 7.2017 zaslánoho advokátu Martinu Sadílkovi, vzal soud za prokázané, že za jednotlivé tr. činy hrozí žalobci trest odnětí svobody v maximální hranici 54 let v případě odsouzení za všech deset bodů obžaloby. U jednotlivých tr. činů, které byly žalobci kladeny za vinu, jsou sazby trestu odnětí svobody v horní hranici od dvou do deseti let.
11. Z výpisu návštěv žalobce ve Vazební věznici [redacted] vzal soud za prokázané, že matka žalobce L [redacted] I [redacted] S [redacted] navštěvovala žalobce 1 – 2x do měsíce, poslední návštěva matky žalobce se uskutečnila dne 21. 3. 2018. Obhájce žalobce Mgr. Martin Sadílek žalobce navštěvoval 2x – 3x měsíčně, poslední návštěva tohoto obhájce žalobce se uskutečnila dne 31. 1. 2018.
12. Z psychiatrického posudku znalce Alexandra Grinberga, který byl vyhotoven v rámci trestního stíhání žalobce ve Spojených státech na základě pověření soudce Williama Alsupa, okresního soudce Spojených států v severním okrese Kalifornie vzal soud za prokázané, že žalobce trpí [redacted] která vznikla jako důsledek závažného fyzického a psychického týrání, jehož byl obětí, [redacted] a situací, kdy byl reálně ohrožen jeho život a život jeho matky a bratrů, vykazuje příznaky jako intenzivní psychický stres způsobující opožděný vývoj řeči, přetrvávající vyhýbání se podnětům spojených s traumatem, o čemž svědčí skutečnost, že svoje dětství popisuje jako normální, přestože si na svého otce nevzpomíná a říká, že otcové jsou jeden jako druhý, což naznačuje, že si pravděpodobně není schopen vybavit důležité aspekty traumatu. Dále znalec u žalobce diagnostikoval duševní poruchu jinak neurčenou, dle znalce se má jednat o závažnou, nejspíše psychotickou duševní poruchu, kdy tento závěr potvrzuje i rodinná anamnéza, kdy otec trpěl psychotickou poruchou, a u bratra byla diagnostikována [redacted]. Znalec poukazuje na to, že žalobce byl hospitalizován

a intenzivně léčen v ČR, následně obhájce v ČR v r. 2018 pozoroval [REDAKCE]. Znalec dále u posuzovaného zjistil [REDAKCE] k jeho disociaci mohlo přispět to, že byl dlouhodobě držen v samovazbě. Ve shora uvedeném posudku v rámci rodinné anamnézy je popsáno dětství žalobce, kdy žalobce byl vystaven dlouhodobému fyzickému násilí ze strany otce. Žalobce byl již v dětství výrazně opožděný v řeči, [REDAKCE] se ještě víc uzavřel do sebe a křičel ze spaní. Matka vypověděla, že žalobce ve věku [REDAKCE] byl účastníkem vážné dopravní nehody a utrpěl vážná zranění. Po této nehodě byl v podivném rozpoložení a nebyl sám sebou, měl dlouhotrvající záchvaty zuřivosti, od té doby u něj matka pozorovala změny osobnosti, kdy byl nervózní, zuřivý apod. Otec žalobce vystavoval své malé děti vč. žalobce extrémnímu fyzickému i psychickému násilí. [REDAKCE] měsíc s nikým nemluvil, výrazně se uzavřel do sebe, což v rodině vyvolalo značné obavy o jeho duševní zdraví. Po zatčení [REDAKCE] byl na pět dnů umístěn do psychiatrického zařízení, kde mu byla podávána antipsychotika a sedativa. Matka rovněž znalci popsala, že po několika měsících pobytu ve vězení v ČR zaznamenala období, kdy se jeho chování i řeč výrazně změnila, kdy nahrazoval slova nesrozumitelnými zvuky, nebo hrubými nadávkami. Po několika měsících pobytu ve vězení v ČR byl p. N. [REDAKCE] při jedné z návštěv nesmírně vyděšený a velmi opatrně tlumeným hlasem řekl, že byl ve vězení „vystaven radiaci,“ a pak se začal pitvořit, začal se chovat extrémně podivně a iracionálně. Když s ním 1. 1. 2018 hovořila, zcela vážně jí varoval „Nechodte sem, nechodte sem, zabíjí Vás, vyhodí Vás do povětří.“ Podle jejích slov mu několik dní předtím, než se to stalo, dozorcí řekli, že se jiný vězeň ve vedlejší cele oběsil.

13. Po právní stránce posoudil soud věc následovně:
14. Podle § 1 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) [dále jen „OdpŠk“] stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
15. Podle § 2 OdpŠk se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.
16. Podle § 3 OdpŠk stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona („úřední osoby“), c) orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona („územní celky v přenesené působnosti“).
17. Podle § 5 písm. a), b) OdpŠk stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem.
18. Podle § 7 odst. 1 OdpŠk právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.
19. Podle § 8 odst. 1 OdpŠk nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

20. Podle § 9 odst. 1 OdpŠk má právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o vazbě také ten, na němž byla vazba vykonána, jestliže bylo proti němu trestní stíhání zastaveno, jestliže byl obžaloby zproštěn nebo jestliže byla věc postoupena jinému orgánu.
21. Podle § 26 OdpŠk pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem.
22. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen zákon o azylu) se průvodcem pronásledování nebo vážné újmy rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát, nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace vč. mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
23. Podle § 12 zákona o azylu azyl se udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec za a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti a příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
24. Podle ust. § 14a) odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo případě, že je osobou bez státního občanství do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
25. Podle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
26. V řízení nebylo sporu o tom, že žalobce u žalované uplatnil svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy ve smyslu § 14 odst. 1, 3 zákona č. 82/1998 Sb., uspokojen částečně po uplynutí šestiměsíční lhůty k projednání nároku a po podání žaloby, věc proto může být projednána před soudem (§ 15 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb.).
27. Po provedeném dokazování a s přihlédnutím k citovaným zákonným ustanovením soud dospěl k závěru, že žalobou uplatněný nárok po částečném zpětvzetí žaloby není po právu. V daném případě nebylo sporu o tom, že v případě žalobce byl naplněn první z předpokladů vzniku odpovědnosti státu za škodu, když v případě žalobce bylo vydáno nezákonné rozhodnutí, které bylo pro jeho nezákonnost zrušeno. Tímto nezákonným rozhodnutím je rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 3. 2018, č.j. [REDAKCE] kterým ministr spravedlnosti rozhodl, že dle § 97 odst. 1 a § 102 odst. 2 zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních povoluje na základě výroku I. usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2017, sp. zn. [REDAKCE] ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2017, sp. zn. [REDAKCE] vydání občana [REDAKCE] jménem J [REDAKCE] A [REDAKCE] N [REDAKCE] k tr. stíhání do Spojených států amerických. Toto rozhodnutí ministra spravedlnosti bylo nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019 zrušeno a Ústavní soud ve výroku I. tohoto nálezu konstatoval, že tímto

rozhodnutím bylo porušeno základní právo stěžovatele na soudní ochranu zakotvené v článku 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.

28. Soud se v řízení zabýval otázkou, zda na základě tohoto nezákonného rozhodnutí došlo na straně žalobce ke vzniku nemajetkové újmy, a v jakém rozsahu. Zde je třeba poukázat, že žalovaná nespороvala, že na straně žalobce vznikla nemajetková újma v důsledku tohoto nezákonného rozhodnutí a tuto nemajetkovou újmu odškodnila poskytnutím peněžitého zadostiučinění ve výši 250 000 Kč. Soud se tedy zabýval otázkou, zda je tato částka poskytnutá žalovanou částkou přiměřenou.
29. V první řadě je třeba vymezit, v čem bylo rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 3. 2018 nezákonné, a jaké důsledky tvrzené žalobcem, mohou být s nezákonným stavem, které vyvolalo toto rozhodnutí, v příčinné souvislosti. V první řadě soud považuje za nutné zdůraznit, že akt vydání žalobce k tr. stíhání do USA nebyl ve své podstatě nezákonným; o přípustnosti vydání žalobce k tr. stíhání do Spojených států bylo rozhodnuto shora citovanými rozhodnutími Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2017 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2017, kdy trestní soudy vyslovily, že vydání žalobce k tr. stíhání do USA je přípustné. Proti těmto rozhodnutím v rámci tr. řízení podal žalobce ústavní stížnost, která však byla usnesením Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018 odmítnuta. Je naprosto jednoznačné, že vydání žalobce k tr. stíhání do USA bylo zcela po právu a bylo přípustné.
30. Pochybením ministra spravedlnosti, jen ministru vytkl Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 2. 4. 2019, kterým zrušil toto rozhodnutí, byla skutečnost, že ministr spravedlnosti nevyčkal rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve správním řízení, kterým bylo přezkoumáváno rozhodnutí ministra spravedlnosti o neudělení azylu žalobci. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o podané kasační stížnosti žalobce bylo vydáno až dne 3. 5. 2018. Důvodem zrušení konstatované nezákonnosti rozhodnutí ministra spravedlnosti bylo to, že k vydání žalobce do Spojených států došlo před datem 3. 5. 2018, nikoliv samotný fakt vydání do Spojených států amerických. Pokud by ministr spravedlnosti vyčkal se svým rozhodnutím až do rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalobce v rámci azylového řízení, pak by takovéto rozhodnutí o vydání žalobce bylo aktem zcela zákonným. Důsledkem nezákonnosti rozhodnutí ministra spravedlnosti tak bylo to, že rozhodnutí o vydání žalobce bylo učiněno již dne 29. 3. 2018 a nikoliv až dne 3. 5. 2018. Jediným důsledkem tohoto nezákonného rozhodnutí žalobce byla skutečnost, že žalobce byl do USA vydán o jeden měsíc a čtyři dny dříve, než by tomu bylo v případě, že by ministr spravedlnosti vyčkal rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalobce. Nelze hovořit o tom, že byl žalobce k tr. stíhání do Spojených států vydán nezákonně, byl vydán pouze předčasně.
31. Soud se zabýval otázkou, které ze žalobcem tvrzených zásahů do jeho osobnostní sféry jsou v příčinné souvislosti s tímto vydáním nezákonného rozhodnutí, tedy ke kterým z těchto následků by nedošlo v případě, že by žalobce byl vydán o 1 měsíc a 4 dny později. Žalobce tvrdí, že v důsledku svého vydání do Spojených států se nemohl dostatečně rozloučit se svou rodinou, nemocnou matkou a nezl. synem, bylo mu odepřeno jeho právo na obhajobu a to konkrétně odbornou poradu se svým obhájcem a toto předčasné vydání mělo dopady do jeho negativního zdravotního stavu. K tomu je třeba v první řadě poznamenat, že z provedeného dokazování a to zejména ze znaleckého posudku z oboru psychiatrie, který byl vyhotovován v rámci tr. řízení žalobce ve Spojených státech Amerických vyplynulo, že žalobce nemá nezl. syna, ale nezl. dceru. Dále je třeba uvést, že matka žalobce navštívila žalobce v podstatě bezprostředně před jeho vydáním do USA, dne 21. 3. 2018 tedy 8 dnů před faktickým vydáním žalobce do USA. Obhájce žalobce navštívil žalobce naposledy dne 31. 1. 2018, nic však obhájci Mgr. Sadílkovi nebránilo

v tom navštívit i v dalších měsících, tedy únoru a březnu 2018, a připravit žalobce na všechny možné eventualy, které mohou nastat, zejména na možnost vydání k trestnímu stíhání do USA, když bylo s ohledem na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2017 a Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2017 a rovněž s ohledem na rozhodnutí Ústavního soudu o odmítnutí ústavní stížnosti proti uvedeným rozhodnutím ze dne 27. 3. 2018.

32. Dle názoru soudu, zde je třeba si uvědomit, že i pokud by došlo k vydání žalobce až po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti tedy po 3. 5. 2018, mechanismus vydání žalobce do USA by byl naprosto shodným s procesem tak, jak k němu došlo po rozhodnutí ministra ze dne 29. 3. 2018. I v případě, že by ministr spravedlnosti toto rozhodnutí vydal až po datu 3. 5. 2018, lze v podstatě s jistotou předpokládat, že bezprostředně po vydání tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by v případě žalobce bylo rozhodnuto o přeměně předběžné vazby ve vydávací a bezprostředně po tomto v řádu hodin by došlo k faktickému vydání žalobce do USA. Ani v případě, že by k rozhodnutí ministra došlo po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, nebyl by zde dán nějaký časový prostor pro rozloučení se žalobce s rodinou, či pro zvláštní poradu s jeho obhájcem před jeho faktickým vydáním. Co se týká možnosti žalobce rozloučit se s jeho rodinou a poradit se se svým obhájcem o další strategii v rámci jeho obhajoby, ta by tak byla naprosto shodná s tím, jaké možnosti měl žalobce před jeho vydáním dne 29. 3. 2018. Žalobce v rámci tohoto řízení netvrdil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že nemožnost rozloučit se s rodinou a nemožnost poradit se se svým obhájce o budoucí obhajobě byla v příčinné souvislosti s tím, že žalobce byl vydán do USA o jeden měsíc a čtyři dny dříve. Jak již bylo shora uvedeno, bylo povinností obhájce poučit žalobce o všech možných situacích, které mohou nastat a v podstatě již po nabytí právní moci rozhodnutí Městského soudu ze dne 30. 5. 2017, který bylo rozhodnuto o přípustnosti vydání žalobce do USA, počítat s možností, že žalobce může být do USA vydán; pokud to obhájce žalobce neučinil, nelze důsledky tohoto (pocit žalobce, že byl od USA „unesen“) přičítat státu.
33. Pokud snad právní zástupce žalobce tvrdí, že v důsledku tohoto předčasného vydání do Spojených států amerických bylo žalobci znemožněno podat ve věcech azylového řízení ústavní stížnost či následně podat návrh na vydání předběžného opatření Evropským soudem pro lidská práva ve Štrasburku, k tomu je třeba uvést následující. Soud se nedomnívá, že by žalobci bylo znemožněno tyto další právní prostředky prostřednictvím svého právního zástupce učinit, o čem konec konců svědčí i fakt, že žalobce udělil svému právnímu zástupci plnou moc k podání ústavní stížnosti ze dne 4. 6. 2018 proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 3. 2018. I tato ústavní stížnost byla podána v době, kdy žalobce již byl fakticky v USA. Pokud tedy žalobce mohl udělit plnou moc k podání této ústavní stížnosti, pak soud nevidí žádný důvod, proč nemohl udělit plnou moc i k případnému podání ústavní stížnosti ve věci jeho azylového řízení. K námitce právního zástupce žalobce, že žalobci byla odňata možnost účinně hájit svá práva před Evropským soudem pro lidská práva ve Štrasburku. K tomu se vyjadřoval v rámci svého odůvodnění rovněž Ústavní soud v nálezu ze dne 2. 4. 2019 (kterým bylo zrušeno rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 3. 2018), který zde zcela jednoznačně uvedl, že ministr vskutku nemá ničím zakotvenou povinnost poskytnout nějaký konkrétní časový prostor k podání návrhu k Evropskému soudu pro lidská práva na vydání předběžného opatření a k rozhodnutí o něm. Tato argumentace žalobce je tak naprosto lichá a nesvědčí o jakémkoliv nemajetkové újmě, která by snad z tohoto důvodu měla žalobci vzniknout.
34. Pokud je ze strany žalobce dále poukazováno na to, že jeho vydání k tr. stíhání do USA mělo zásadní dopady na jeho zdraví a to zejména na jeho duševní zdraví, k tomu je třeba uvést následující. Z provedeného listinného důkazu – znaleckého posudku znalce z oboru psychiatrie Alexandra Grinsberga, který byl vyhotoven v rámci tr. řízení žalobce v USA, jednoznačně

vyplývalo, že žalobce dlouhodobě trpí závažnými psychickými problémy a to zejména [REDAKCE] která však u něj vznikla jako důsledek závažného fyzického a psychického týrání, jehož byl obětí, [REDAKCE] a situací, kdy byl reálně ohrožen jeho život a život jeho matky a bratrů, tedy událostí které zcela jednoznačně předcházely nezákonnému rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 29. 3 2018. Z uvedeného důkazu tak vzal soud za prokázané, že duševní poruchou žalobce trpěl již před jeho vydáním do USA a rozvoj duševní poruchy u žalobce tak zcela jednoznačně nebyl důsledkem nezákonného rozhodnutí ministra spravedlnosti. O tomto svědčilo i vyjádření matky, které bylo k důkazu provedeno v rámci tohoto řízení, kdy rovněž matka žalobce konstatovala, že u žalobce se psychické problémy projeví již v době, kdy jej navštěvovala ve vazební věznici [REDAKCE] tedy před jeho vydáním do USA. Soud však musí dát žalobci za pravdu v tom, že jeho předčasné vydání do USA mohlo přispět k zhoršení jeho duševních problémů a v důsledku tohoto mu mohla určitá nemajetková újma vzniknout. Zde je však třeba poukázat na to, že žalobce již byl v rámci předběžného projednání nároku ze strany žalované odškodněn poměrně vysokou částkou a to částkou 250 000 Kč. Tato částka je dle názoru soudu více než přiměřená za možné dopady do osobnostní sféry žalobce, které mohly vzniknout v důsledku toho, že žalobce byl vydán do USA předčasně, tedy o jeden měsíc a čtyři dny dříve.

35. Pokud žalobce poukazoval na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a to na rozhodnutí Tsirlis a Koloumpas proti Řecku, kde SLP přiznal částku odpovídající částce 970 000 Kč a 885 000 Kč za neoprávněnou vazbu v délce 12 měsíců a či na rozhodnutí SLP ve věci Al Jedda proti Spojenému království, kde byla přiznána částka 25 000 EUR, soud se domnívám, že s projednávanou věcí nemají tyto případy shodné prvky. V prvním případě se jednalo o odškodnění za neoprávněnou vazbu, která byla na stěžovatelích vykonána, v daném případě žalobce však byla jeho vazba i jeho vydání do USA oprávněné. Žalobce byl následně v rámci tr. řízení vedeného v USA pravomocně odsouzen za trestné činy, kterých se dopustil. V druhém případě byl poškozený odškodněn za délku zadržení (tři roky, dva měsíce a dvacet dní), což opět není případ, který by se s případem žalobce shodoval v podstatných rysech. Žalobce dále poukázal na odškodnění v dalších dvou případech, kdy Ministerstvo spravedlnosti odškodňovalo nezákonná tr. stíhání, kdy v jednom případě byla přiznána částka 1 217 500 Kč a v dalším případě částka ve výši 1 570 000 Kč, tyto případy se opět s případem žalobce neshodují, neboť žalobce byl za jí páchanou trestnou činnost pravomocně odsouzen.
36. Naopak žalovaná poukázala na rozhodnutí soudu ve věci A [REDAKCE] T [REDAKCE] kdy v daném případě šlo o vydání jmenovaného do [REDAKCE] k tr. stíhání pro tr. čin podvodu a ministr spravedlnosti dne 16. 4. 2013 rozhodl o povolení vydání žalobce k tr. stíhání do [REDAKCE] přesto, že jmenovaný vedl azylové řízení o udělení mezinárodní ochrany. Je však třeba poukázat na to, že v případě A [REDAKCE] T [REDAKCE] tento žádal o ochranu před státem původu, tedy před [REDAKCE] do kterého byl následně v rámci extradičního řízení vydán. Vyčkání konečného rozhodnutí v rámci azylového řízení v případě T [REDAKCE] tak mělo faktický význam, neboť v případě, že by byla A [REDAKCE] T [REDAKCE] poskytnuta mezinárodní ochrana před [REDAKCE] pak by k tr. stíhání do [REDAKCE] vydán být nemohl. V daném případě byla jmenovanému poskytnuto zadostiučinění za nemajetkovou újmu v důsledku nezákonného rozhodnutí ministra spravedlnosti, který nevyčkal konečného rozhodnutí v rámci azylového řízení ve výši 250 000 Kč. Věc byla řešena Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDAKCE] a následně Městským soudem v Praze, jako soudem odvolacím, pod sp. zn. [REDAKCE]. Ze všech případů, které jsou soudu známy z jeho úřední činnosti, je žalovanou zmíněný případ A [REDAKCE] T [REDAKCE] svou podstatou případu žalobce nejbližší a poukázání žalované na tento případ tak bylo zcela na místě. Je však třeba poznamenat, že v případě A [REDAKCE] T [REDAKCE] byla situace odlišná v tom, že A [REDAKCE] T [REDAKCE] nepodal žádost o azyl, která by

byla zjevně nedůvodná ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, tak jak tomu bylo v případě žalobce. Jak vyplývá z příslušných ustanovení azylového zákona i ze všech rozhodnutí, která byla učiněna ať již Ministerstvem vnitra, jakožto správním orgánem, či následně soudy v rámci správního řízení o správní žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o udělení mezinárodní ochrany ať už dle ust. § 12 zákona o azylu či dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu či dle § 14 zákona o azylu (tzv. azyl z humanitárních důvodů) lze žádat pouze ve vztahu ke státu původu žalobce, nikoliv na ochranu před státem třetím. V případě žalobce byla jeho žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany, pouze účelová za účelem zdržet vydání žalobce do USA, když bylo zřejmé již od samého počátku, že mezinárodní ochrana před vydáním do USA na základě zákona o azylu žalobci být přiznána nemůže, je již ze své podstaty vyloučena (viz rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 17. 1. 2018). Účelovosti podání této žádosti o azyl žalobce svědčí i to, že žalobce tuto žádost podal až nikoliv bezprostředně poté, co přijel do ČR, kdy by bylo logické, že žádá udělení mezinárodní ochrany, ale až poté, co v rámci trestního extrakčního řízení již bylo rozhodnuto odvolacím soudem o přípustnosti jeho vydání do USA. Až v této situaci žalobce podal žádost o azyl na ochranu před vydáním do USA, přestože azylový zákon nic takového neumožňoval. Jediným významem azylového řízení, dle názoru soudu, bylo pouze oddálit vydání žalobce k řádnému tr. stíhání do USA; na rozdíl od případu A [redacted] T [redacted] který žádal o poskytnutí azylu na ochranu před zemí původu, tj. před [redacted]

37. Soud neprováděl další důkazy navržené žalobcem a to zejména znalecké zkoumání žalobce, který je v současné době ve výkonu trestu ve věznici v USA, výsledky obhájců žalobce Arkadie Bucha, Bukhlafirm, PLLC, 1123 Avenue Z, Brooklyn NY 11235 a advokátky Valery Nechaji, Lawchambers Building 345 Franklyn st., San Francisco, CA 94102, výsledkem blížie nespécifikovaného obhájce Gastnera, výsledkem soudcem Alsupa, účastnickým výsledkem žalobce a jeho matky. Soud tyto důkazy neprovedl, neboť jejich provedení považoval za nadbytečné právě s ohledem na to, že jediným důsledkem nezákonného rozhodnutí ministra byla skutečnost, že žalobce byl vydán o jeden měsíc a čtyři dny dříve, než vydán být měl. Právní zástupce žalobce navíc netvrdil, k čemu konkrétně by tyto osoby měly být vyslechnuty, resp. jak okolnosti, ke kterým by měly být vyslechnuty (nespolupráce žalobce s jeho obhájci v rámci tr. řízení, psychologický stav žalobce a postoj žalobce k jeho obhajobě), když provedení těchto výsledků by nic nezměnilo na závěrech soudu tak, jak byly učiněny výše. Provedení těchto důkazů by navíc bylo spojeno se značnými náklady a provedení těchto důkazů by s ohledem na značné náklady, které by si vyžádaly a rovněž na skutečnost, že by značně ovlivnily délku tohoto řízení, ač jejich přínos pro rozhodnutí soudu by byl minimální, proto je soud neprovedl a postupoval v souladu s ustanovením § 136 o.s.ř. soud tak svou úvahou dospěl k závěru, že částka 250 000 Kč dostatečně odškodňuje rozsah nemajetkové újmy na straně žalobce. Ve zbývající části, nad částku 250 000 Kč vyplacenou žalovanou v rámci předběžného projednání nároku, tedy co do částky 1 250 000 Kč soud žalobu zamítl a to včetně požadovaného příslušenství (výrok I.)
38. O výroku II. soud rozhodl o úroku z prodlení z částky 250 000 Kč, která byla žalobci žalovanou uhrazena dne 13. 10. 2020. Žalobce uplatnil svůj nárok u žalované dne 8. 10. 2019 (žádostí ze dne 7. 10. 2019). Žalovaná se dostala do prodlení s tímto peněžitým plněním dnem následujícím po uplynutí šestiměsíční lhůty ode dne, kdy byla žalované doručena výzva žalobce k úhradě (dle § 15 OdpŠk.), tedy ode dne 9. 4. 2020 do 12. 10. 2022. Soud tak v souladu s ust. § 1970 o.z. přiznal žalobci úrok z prodlení v zákonné výši dle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., který za toto období činí 12 808 Kč (výrok II). Zamítl však žalobu co do zákonného úroku z prodlení za den 8. 4. 2020, tak, jak byl v žalobě požadován, když žalovaná se dostala do prodlení s plněním až dne 9. 4. 2020.

39. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1, část věci za středníkem o.s.ř. Soudu je z jeho činnosti známo, že lhůta 15 dnů odpovídá organizačním podmínkám čerpání peněžitých prostředků ze státního rozpočtu, jímž se žalovaná jako organizační složka státu řídí.
40. Co se týká výroku III. nároku na náhradu nákladů řízení, žalobce by měl jako v řízení co do základu úspěšný účastník v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 146 odst. 2 o.s.ř., když žalovaná plnila až po podání žaloby a žaloba tak byla co do základu podána důvodně, právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že žalobce se náhrady nákladů výslovně vzdal, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na exekuci.

Praha 28. dubna 2022

Mgr. Lucie Šenková, v. r.
soudkyně